

Lángi Péter

Héttoronyban

Óriás monitor, kórterem ablaka:
varjúpöttyös az ég, száz autó robog,
nyüzsgő emberözön éli az életét,
itt jajt, ott örömet talál.

Vágyam vinne közéjük, de bajom lefog,
súlyos lánc kötöz. Héttorony új lakom,
legfelső emelet. Már hetek óta itt
tart foglyul nyavalyám, s gyötör.

Gunnyasztok komoran, szívem ijedt madár,
unt gépecske mohón mellkasomon dönög.
Rossz vérem lecsapolván szabadít ki majd
– ígérik, de alig hiszem.

Oktatnak – Türelem! – orvosok, ápolók.
Béklyóm ők reszelik, némi reményt ez ad.
Biztat nőm hite is túrni e tespedést,
bólintok, noha csüggedek.

Sajnálom magamat, megtaposott szegényt,
hisz már rám sziszegett sanda, fagyos halál.
Kár, kár – tör be kaján, vad, recsegő ricsaj,
varjúhad hahotáz, kacag.

Kár, kár! Tűnj, nyafogás! Összeszedem magam.
Élek végül is, és él az öreg remény:
lassan megjön erőm, s holnapután talán
habzsollak, te szabad világ.

A megbékélés csendje

Ült közöttünk, ült a teraszon,
körülötte a népes család.
Lelkesen osztozkodtunk a szón,
gyermekai, meny, vő, unokák.
Közöttünk ült, mégis mesze járt.

Múlt vagy jövő szólította meg,
hogyan engedte félig a valót?
Megszenvedett kilenc évtized,
társ, barát, ki mára már halott?
Tűnődött tán, mi vár rá amott?

Szótlatlanul magában elmerült,
arcán megbékélés csendje ült.

Hát visszatértem

(Szívműtét után)

Bódulatom lassacskán párolog:
látok, hallok, lélegzem – megvagyok.

Alattam hófehér kórházi ágy,
hát visszatértem, üdvöz légy, világ!

Hát visszatértem, élet, üdv neked!
Magamban, némán ünnepelgetek.

Nem tudom, mióta s hol vagyok,
de fontos az, hogy szívem még dobog.

Kiálthatnék: Hozsánna, emberek!
De jó modor bénítja nyelvemet,

a sok bepólyált seb is visszatart,
és sírhatnék szorítja torkomat.

Őriz agyam egy szép meleg mosolyt,
érezem, párom nemrég fölém hajolt,

rá gondolok, míg elszenderedem.
Az infúzióm csepeg csendesen.